

SLADKÝ ŽIVOT

Pippa Roscoeová
Jezdec dává
šachmat

PIPPA ROSCOEOVÁ

JEZDEC DÁVÁ ŠACHMAT

PŘEKLAD

BARBORA PŠENICOVÁ

Milá čtenářko,

v nejkratším měsíci roku budete mít možnost „svázat volné konce“ příběhů. Hned čtyři z šesti románů, které si budete moci přečíst, totiž uzavírají (aspoň prozatím!) osudy hrdinů, o nichž jste si již mohla v mých knihách číst v minulých měsících, ba i letech!

V Romanci na Dunaji od Michelle Smartové se objevují stejní hrdinové jako v knize nazvané Zlatý střevíček, která vyšla v říjnu minulého roku.

Příběh pojmenovaný Stalo se při zásnubách, který napsala Abby Greenová, navazuje na povídku Všechny vůně Madridu, jež vyšla minulý měsíc.

V květnu a v srpnu minulého roku jste se ve vyprávěních Pippy Roscoeové (Dvě noci v Buenos Aires a Tajemství irské krásy) mohla dozvědět něco o trojici majitelů dostihové stáje Winners' Circle. Její příběh je tento měsíc završen knihou s názvem Jezdec dává šachmat. A aby toho nebylo málo, zmínění jsou zde i hrdinové knihy Královnou podruhé, která vyšla v listopadu 2019.

A konečně Vášnivá řecká noc (snad Vás v těch chladných nocích únorových aspoň trochu zahřeje) od Caitlin Crewsové završuje osudy hrdinů z knih Benátský aristokrat z října minulého roku a Dívka v červeném, s níž jste se do temného lesa mohla vypravit minulý měsíc...

Že už jste na všechny ty příběhy pozapomněla a musíte si je napřed připomenout? Tak honem do toho! Únor je přece na čtení ideální měsíc.

Tak ať se Vám dobře čte!

*S láskou
Váš Harlequin*

Pippa Roscoeová

JEZDEC DÁVÁ ŠACHMAT

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Reclaimed by the Powerful Sheikh

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:
Barbora Pšenicová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2019 by Pippa Roscoe
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

ISBN 978-83-276-5669-8 (EPUB)
ISBN 978-83-276-5670-4 (MOBI)
ISBN 978-83-276-5671-1 (PDF)

PROLOG

Mason McAultyová by nedokázala říct, jestli dýchá.

Bylo nanejvýš pravděpodobné, že její tělo tuto pro život nezbytnou činnost vykonávalo automaticky, sama však během závodu neměla čas na podobné věci myslet. Většinou byla její mysl v těchto okamžicích čistá jak horský pramen, bez nežádoucích a rušivých myšlenek. Tentokrát tomu tak docela nebylo. Mason věděla, že by se měla soustředit na koně pod sebou, a ne na muže ze své minulosti – i přítomnosti. Na muže, před kterým chtěla uprchnout. Na Danyla.

Při představě, jaké by to mohlo být, se jí srdce sevřelo bolestí. Rozhodně nesmí dopustit, aby jí podobné pocity ovládly. Veškerou svou pozornost upřela k rytmu dunících kopyt, k sotva viditelné čáře uprostřed závodní dráhy a k zatáčce, ke které se obrovskou rychlostí blížila.

Nohama byla zapřená do třmenů a stehna ji pálila. I tak měla z jízdy dobrý pocit. Koleny se snažila maximálně tlumit vlnivý pohyb Veranchettiho, na kterém seděla. Dusot koňských kopyt nahrazoval tlukot srdce. Dopředu ji poháněly povzbudivé pokřiky diváků.

Vnímala adrenalin, který se jí rozléval v žilách.

Tohle není jako létání, řídit koně není bez námahy. Je k tomu zapotřebí zuřivé odhodlání, pevné svaly a intuice, kterou žokej dokáže ovládat sílu koně a vést ji správným směrem. Pokud se všechno tohle podaří, může žokej v symbióze s koněm dokázat neuvěřitelné věci.

Mason měla pocit, jako kdyby jela už několik hodin, dokonce i několik let, ve skutečnosti se jednalo jen o vteřiny. Její sprint možná netrval déle než minutu, přesto se do něj dokázalo vměstnat všechno, co zažila během posledních několika měsíců. Cítila, že tenhle závod musí vyhrát. Kvůli otci. I kvůli sobě. Kvůli všemu, čím si musela projít a co jí ještě čeká.

Silou vůle potlačila veškeré rušivé myšlenky, přestala vnímat koně, které měla před sebou, i ty, kteří se jí řídili v patách. V duchu si představila, že má klapky na očích stejně jako Veranchetti.

Vnímala, jak se jí zmocňuje dychtivé očekávání a jako kdyby Veranchetti vycítil její rozpoložení, ještě o něco přidal.

To byl právě ten okamžik, kdy si dovolila lehký úsměv na tváři. Zdálo se, jako kdyby její plnokrevník do téhle chvíle šetřil síly a teprve teď začal doopravdy závodit. Jeho tělo se vzepjalo obrovskou dávkou energie a s neskutečnou vervou se vrhlo dopředu. Víťezství od prohry dělil jediný nádech. Stejně jako minulost od přítomnosti a přítomnost od budoucnosti.

Jeden jediný nádech...

PRVNÍ KAPITOLA

Prosinec, současnost

Danyl Nejem Al Arain se potřeboval zhluboka nadechnout, aby se konečně začal soustředit na to, co říká jeden z jeho nejlepších přátel a spolumajitel dostihového klubu. Bohužel ani tenhle pokus nevyšel. Myšlenky se mu rozbíhaly všemi směry, aby se nakonec sešly v jediném bodě – u slavnostního galavečera, který se má konat za týden v královském paláci. Byl by zázrak, kdyby tenhle večer přežil se zdravým rozumem.

„Antonio, já...“

„Musíš zase jít, je mi to jasné. Rozumím. Máš spoustu práce, navíc vladařské povinnosti... Poslouchej, s našimi záležitostmi si teď nemusíš dělat žádné starosti. John s Veranchettim jsou už na cestě.“

„Na cestě? Kam?“ hlesl Danyl a okamžitě se ho zmocnilo podivné tušení.

„Do Ter'harnu.“

„Cože?“

„Na žádost královny. Stejně se tam chystali na novoroční setkání, tak je požádala, aby přijeli o trochu dřív a zúčastnili se oslav.“

„Řekl bych, že se mi ten gala večer naprosto vymyká z rukou.“

„Bud' rád, že na jeho přípravách nespolupracuje moje budoucí tchyně. To bys teprve viděl! Ta ženská chce do vzduchu vypustit padesát holubic, až vyjeme po svatebním obřadu z kostela. Dovedeš si to představit? Tohle se neděje ani v Las Vegas!“

„V Las Vegas?“ Danyl jen s největším úsilím dokázal sledovat proud slov řinoucích se z Antoniových úst.

„Posloucháš mě vůbec?“

„Jasně, že ano. Hodláš přesunout svou svatbu do Las Vegas, to je báječná zpráva,“ pokusil se Danyl převést celou situaci v žert.

„Jsem rád, žen aspoň ty máš z toho radost,“ poznamenal Antonio ironicky. „Rád bych se ale vrátil k tomu hlavnímu, proč volám. Kdo tě na svatbu doprovodí? Objevila se nějaká nová adeptka na budoucí královnu? Musím přiznat, že podle toho, co mi Dimitri vyprávěl o Birgettě, tak...“

„Až se rozhodnu, dám ti vědět,“ zarazil ho Danyl uprostřed věty.

„Dobrá. Ale moc s tím neatálej. To vítězství McAultyové vzbudilo velkou pozornost novinářů, takže musíme zpřísnit bezpečnostní opatření.“

„Chápu. Ozvu se ti co nejdřív. A těším se, až vás budu moct s Emmou za týden přivítat na galaveče-ru v Ter'harnu,“ uzavřel Danyl rozhovor a okamžitě zavěsil. Byl si jistý, že mu jeho přítel odpustí, že ani nepočkal na pozdrav.

Co proboha jeho matka sleduje tím, že na slavnostní večer pozvala trenéra Johna z jejich dostihového klubu s ověčeným plnokrevníkem Veranchettim? Navíc si to klidně za jeho zády domluví s Dimitriem a Antoniem! Očividně má něco za lubem a on jí to musí překazit. Hned teď.

Zvedl se prudce od dřevěného stolu s navršenými

dokumenty a bloky se žlutými papíry popsanými neúhlednými klikyháky. Tahle pracovna byla diametrálně odlišná od jeho původní kanceláře v centru Aramu, hlavního města Ter'harnu, jež byla vybavená výtobytky nejmodernějších technologií. Stýskalo se mu po jejím jednoduchém a čistém designu a v duchu proklínal matku, že podlehl jejímu naléhání a vrátil se do královského paláce.

Jakmile vyšel na chodbu, jeho osobní strážce se mu pověsil na paty. Danyl předpokládal, že touhle dobou budou rodiče v jídelně a odhodlaně vyrazil dlouhými. Z každého koutu na něj dýchala historie Ter'harnu vyznačujícího se směsicí kultur a nejrůznějších vlivů, od pozůstatků Osmanské říše až po stopy moderní kultury afrických a arabských národů.

Ze tří paláců v Ter'harnu byl tento nejvelkolepější. Přečkal pět století, tři invaze a jeden pokus o státní převrat. Každá chodba, místnost či zahrada se hrdě pyšnila otisky těch, kteří tu byli před ním. Zatímco v jiných zemích se střídali panovníci, vládci i politická orientace, Ter'harn patřil k několika málo stabilním ropným monarchiím. Jejich rodina nebyla nikým sesazena, což znamenalo velkou odpovědnost, která teď celá spočívala i na jeho bedrech. Aby mohl v odkazu svého rodu pokračovat, potřebuje co nejrychleji najít vhodnou královnu, která mu dá dědice. Při té myšlence se Danylovi sevřel žaludek nervozitou.

Když konečně dospěl ke dveřím do jídelny, nedal ani personálu šanci, aby jeho příchod rodičům ohlásili. Tuto chybu si uvědomil o pár vteřin později.

Otec s matkou stáli u okna v pozici, která se nedala interpretovat jinak než milostné *objetí*.

Danyl se otočil na podpatku, jako kdyby to byl on, kdo byl právě přistižen, nikoliv jeho rodiče. Nedalo

se o něm říct, že by byl pruderní, ale tady se jednalo o jeho otce a matku!

Odkašlal si, a když zaslechl tlumený šepot, napočítal do pěti a potom se k nim otočil zpátky čelem. Stáli vedle sebe a v jejich tvářích nebylo ani stopy po jakýchkoliv rozpacích.

„Je vážně nutné, aby se Veranchetti trmácel přes půl světa jen kvůli naší oslavě? Nepřipadá ti to jako zbytečná rozmařilost?“

„Máme se fajn, drahoušku, děkujeme za optání. Taky tě rádi vidíme,“ pronesla jeho matka se sladkým úsměvem na tváři. Často si stěžovala, že v touze po co nejefektivnější komunikaci se k ní Danyl chová až příliš stroze a bezcitně. „Jsme královská rodina, Danyle. Ať uděláme cokoli, lidé to budou vždycky považovat za projev rozmařilosti. Tak proč si náš velký den neužít se vším všudy? Ostatně ani tobě není tak docela cizí si vyhodit občas z kopýtko, nebo se mýlím?“ dodala s lehce ironickým výrazem ve tváři. „Navíc jsem to probírala s chlapci a...“

„To nejsou žádní chlapci, mami.“

„Znám je od doby, kdy jste spolu studovali na univerzitě. Tehdy jste byli chlapci a pro mě jimi zůstanete navěky.“

„Jednala jsi s nimi za mými zády.“

„Danyle, nemusíš z toho hned dělat takové drama,“ vzdychla si vyčerpaně. „Veranchetti by se stejně zanedlouho do Ter'harnu přesouval, takže jsem pouze požádala, aby přijel o něco dřív a zúčastnil se slavnostního galavečera. Ostatně kdy jindy bychom měli veřejně oslavit úspěchy tvého klubu?“

„Ten klub není jen *můj*, mami,“ namítl Danyl uraženě.

„Právě proto jsem celou záležitost probrala s Antoniem i Dimitrim. Abych nezapomněla! Dosud mi

na pozvání neodpověděla ta rozkošná žokejka Mason McAultyová.“

„Ty jsi pozvala i Mason?“ Jestli si matka všimla jeho ledového tónu, nedala to na sobě znát.

„Ano. Je to výjimečná žena. Vyhrát všechny závody Hanleyova poháru je úžasný výkon.“

Slova Elizabeth Al Arainové se slila do jednolitěho bzučivého proudu. Stačilo vyslovit jméno Mason McAultyové a hlavou mu problesklo hned několik obrazů. Husté temné vlasy dopadající na opálená ramena, svůdný úsměv na rozzářené tváři, dokonalé křivky těla. V rámci pudu sebezáchovy proti účinku, který na něj zmínka jejího jména měla, se pokusil oživit ve svém nitru stopy hněvu či zloby, ale nic takového tam už nezbylo.

Nechtěl, aby se účastnila galavečera. Nechtěl ji ani v Ter'harnu, natož v paláci. Dokonce se postavil i proti tomu, aby závodila za jejich dostihový klub, ale Dimitri Kyriakou a Antonio Arcurci byli tou myšlenkou doslova posedlí. Za normálních okolní se přitom vždy podřídili jeho názoru.

Když je Mason kontaktovala v londýnské pobočce jejich klubu, byl z toho šokovaný. Nezmohl se na nic jiného než na pár uštěpačných poznámek, ze kterých si Mason očividně nic nedělala. Zapůsobila na členy dostihového klubu svým smělym slibem, že jim zajistí vítězství. Kdo mohl počítat s tím, že své slovo dodrží?

„Chci ji mít tady,“ dodala matka nekompromisním tónem. „Víš, jak zbožňuju dostihy. Po kom myslíš, že jsi tuhle posedlost zdědil?“

„Rozhodně do koní neinvestuju proto, že bych byl posedlý dostihy.“

„Přestaň se se mnou dohadovat, Danyle Nejeme Al Araine. To, co se podařilo Mason McAultyové, je hotový zázrak. Za celých třicet let se žádnému

žokejovi z jediné stáje nepodařilo vyhrát všechny závody Hanleyova poháru. Víš to stejně dobře jako já. Takový úspěch se musí rádně oslavit. Vždycky jsem si říkala, že kdybych nebyla herečkou...“

„Byla bys žokejkou, to už jsem slyšel tisíckrát. Jenže na to jsi příliš vysoká, mami.“

Královna si opovržlivě odfrkla. „Myslím, že i přes svou výšku bych byla skvělá. Chci se s tou mladou dámou setkat, Danyle, a chci, abys pro to udělal vše, co je v tvých silách. Leť za ní do Austrálie, když to bude potřeba. Prostě si nějakým způsobem porad. Ber to jako mé předčasné přání k Vánocům.“

„Můžu se zeptat, co tím sleduješ, mami?“ přimhouřil podezíravě oči.

„Nechci nic jiného, než aby to byla ta nejbáječnější oslava, jakou jsme v posledních letech uspořádali. Když teď máme díky tvému nasazení a vyjednávacím schopnostem tak skvělé přeshraniční vztahy, rozhodli jsme se s otcem, že pomalu vyklidíme prostor a uvedeme tě na trůn.“

Danyl pohlédl překvapeně na otce, který jen tiše přihlížel jejich rozhovoru.

„Podle tradice byste s tím měli počkat do chvíle, než se ožením,“ hlesl a na chvíli jeho zlost vystřídal pocit naprosté bezvýchodnosti, když si vybavil zastup všech vdavekchtivých princezen, které se mu za posledních několik měsíců pokusili rodiče vehnat do náruče. Teprve potom mu došlo, co všechno z matčina prohlášení vyplývá. Zdá se, že okamžik, kdy se zhostí vlády, se doopravdy blíží. Společně s trůnem na něj zákonitě přejde i zodpovědnost za celou zemi s jejími tradicemi a kulturou vyvíjející se po mnoha staletí i za života téměř tří milionů lidí.

„Vzhledem k tomu, že veškeré pokusy o nalezení vhodné snoubenky okázale neguješ, došli jsme

k závěru, že bychom se taky nemuseli dočkat,“ prohlásila. „Rozhodně nemládneme a já se těším, až si konečně budu moct pro změnu užít svého manžela sama pro sebe. V téhle chvíli mám ale jediné přání. Chci mít na oslavě Mason McAultyovou. Spoléhám na tvé vyjednávací schopnosti.“

Ranní žár byl už teď neúprosný a Mason věděla, že jí nezbývá moc času. Bylo jí jasné, že si musí pospíšet, jestli se má dostat až k vnějšímu oplocení jejich australského ranče. Hřebec, kterému říkali Rarach, netrpělivě podupával kopyty a Mason ho konejšivě poplácala po boku. Když se otočila, zjistila, že před stáji stojí její otec.

Vypadal, jako kdyby zestárl o deset let, a ne o rok a půl, kdy tady nebyla. Prošedivělé skráně mu zbělely a pod očima měl temné kruhy.

Pokusila se nedat na sobě znát lítost, kterou se jí sevřelo srdce. Otec jí podal jednu z brašen. Vzala si ji a připevnila ji koženými řemínky k sedlu. Schválně si dávala na čas.

Za stájemi se vlnily smaragdově zelené pastviny, které se rozprostíraly až k vzdáleným horám. Hory v ní obvykle vyvolávaly pocit klidu a pokoje, teď se však tyčily v dálce jako temná předzvěst. Zhluboka se nadechla a plíce se jí zaplnily horkým a těžkým vzduchem.

Bylo vidět, že Joe McAulty má něco na jazyku. Obvykle však nepromluvil dřív, než si přesně zformuloval své myšlenky. Neměl ve zvyku dělat věci zbrkle a nehodlal na tom nic měnit. Mason proto pokračovala v balení brašen a čekala, až sám spustí.

Stan, telefon, jídlo, káva... V duchu si odškrtávala seznam.

„Nečekal jsem, že s tím bude tak spěchat.“

„S tím nic nenaděláme, tati.“ Totéž mu odpověděla, když jí poprvé řekl o vymáhání pohledávky.

„Po tom, co jsi všechno dokázala, s penězi, co jsi vyhrála v Hanleyho poháru...“

„Mick je mrtvý, tati,“ poznamenala přes rameno a snažila se nepodlehnout lítosti při vzpomínce na souseda, který vypadal jako stařík už v době, kdy byla ještě dítě. Otec byl zvyklý se vyjadřovat jednoduše, emoce byly v jeho řeči cizím prvkem, kvůli kterému zadržával a zakoktával se. „Kdo mohl vědět, že jeho syn se bude trvat na okamžitém splacení dluhu? Kdyby tak nespěchal, peníze, které jsi dostala za vyhrané závody, by nám pomohly se ještě pár let držet nad vodou. Tedy pokud by se nevyonořilo něco jiného.“

Konečně se odvážila se k němu otočit čelem.

Otec zamyšleně kopal do hroudy hlíny a pozoroval oblak prachu, který se od ní zvedal.

„Ranč není ještě ztracený, tati.“ Mason věděla, že mu osud ranče dělá starosti a nemohla mu to vyčítat. „Naše práce, programy, které děláme pro děti, to všechno je pro mě stejně důležité jako pro tebe. Zároveň oba víme, jak je provoz ranče finančně náročný. Kolik stojí chov koní, terapeuti, ostatní personál... Splacení půjčky, kterou teď po nás požaduje Mickův syn, je jen jednou z položek, se kterou se musíme vypořádat. Joe,“ oslovila ho stejným způsobem jako ostatní lidé na ranči, „nehodlám se vzdát bez boje. A rozhodně se nenechám jen tak zničit od frajírka, který si hraje na velkého machra.“

Otec se smutně pousmál. Oba zalila vlna vzdoru a odporu. Otočila se zpátky ke koni a předstírala, že ještě jednou kontroluje dotažení řemenů. „Třeba